

ŠIRDI SAI BABA

H. S. Ganguly

UVOD

Od pamtljiveka, naša velika zemlja, majka Indija dala je neizbrojiv broj svetaca i mudraca, u svim vremenima. Neki od njih bili su inkarnacije Boga. Rama, Krišna, Buda takve su inkarnacije Boga rođene u prošlosti. Ali u moderno vrijeme, rođen je svetac čija djela nisu manje uzvišena od djela Božjih inkarnacija iz prošlosti. Njegova djela su tako čudesna da mnogi ljudi pokušavaju dokazati, samo zbog predrasude ili praznovjerja naučnog znanja, da on nije bolji od mađioničara, ali sve uzalud. Tisuće ljudi osvjedočilo se u zapanjujuću snagu ovog velikog sveca. Morali su povjerovati u ono što su vidjeli svojim vlastitim očima. Morali su vjerovati svojim očima. Čudesna djela koja je izveo ovaj veliki svetac uvjerila su ih da je on inkarnacija Boga, čija volja je prirodni zakon. Nitko nije znao njegovo pravo ime. Nitko nije znao gdje je rođen. Točnije, nitko nije znao njegove roditelje. Ali milioni ljudi su svjedočili njegova djela. Tisuće ljudi su osjetili blagodat njegovih Božanskih djela. Nitko ne zna kada su ga ljudi počeli zvati Sai Baba. Da, ime ovog velikog sveca, o kome sada pričamo je Sai Babā iz Širdija.

Taj veliki svetac je slavni Širdi Sai Baba, koji je većinu svog vremena proveo u selu Širdi u Maharaštri. Svetac je došao u selo Širdi u dobi od dvadesetak godina i proveo je tamo cijeli život, sve do smrti. Tisuće ljudi posjećivalo je Sai Babu svake godine da dobiju njegovu naklonost ili pomoć, i svima je bilo udovoljeno, bez obzira što su željeli. Otprilike sedamdeset godina Sai Baba je radio na boljitku ljudi, podučavao je svoje poklonike da vode uspješan i sretan život.

Ono što je Sai Baba propovijedao nije bila nikakva sektaška religija. To je bila potpuna religija od koje je korist imalo cijelo čovječanstvo. I hindusi i muslimani bili su njegovi poklonici. Čak je i englez postao njegov poklonik. Svi ljudi sela Širdi, bez obzira na njihovu religiju, sudjelovali su u svim proslavama koje su organizirali poklonici Sai Babe. Muslimani bi se priključili hindusima na Ramnabami i Dewali proslavi. Slično, hindusi bi se priključili muslimanima na Id i Chandrotsav. U to vrijeme mnogi politički i religiozni vođe su radili za hindu-muslimansko zajedništvo, ali niti jedan nije bio tako uspješan kao Sai Baba. On je bio najuspješniji u uspostavi osjećaja jednote između svojih poklonika, jer je on sam bio iznad sektaških pogleda i volio je sve ljude. Radeći za čovječanstvo osvojio je srca svih ljudi koji su ga sreli pomažući svim ljudima koji su vjerovali da on nije bio drugo, nego Bog osobno, koji se rodio kao čovjek na zemlji da povede zbunjene ljude u ispravnom pravcu.

1. ROĐENJE I RANI ŽIVOT

Vrlo je teško sa sigurnošću reći o ranom životu Šri Sai Babe. U dobi od dvadesetak, došao je u Širdi 1858. i odlučio je da tamo ostane. Postepeno su ljudi uvidjeli natprirodne moći ovog mladog 'fakira', i počeli ga zvati Sai Baba (što znači svemogućim Bog). I od tada, sve o čudesnim djelima i o predivnom učenju Sai Babe zabilježeno je u zabilješkama tisuća ljudi, u magazinima, novinama, itd. Ali prije dolaska u Širdi, što je radio i otkuda je došao u Širdi, nitko nije znao. Nitko nije mogao reći točno o njegovom rođenju ili mjestu rođenja.

(Sathya Sai Babā je u dva govora 1997. otkrio te pojedinosti rekavši da je Širdi Sai Baba rođen 28. rujna 1835. - op. prev.)

Postoji samo jedna verzija ne osnovu koje mi možemo vjerovati ili ne, ovisno o nečijem uvjerenju. Širdi Sai Baba umro je 1918. a nakon osam godina rođio se Sathya Sai Baba, objavivši da je on reinkarnacija Širdi Sai Babe. On osobno ispričao je o ranom životu Širdi Sai Babe. Ne postoji drugi način da se sazna o ranom životu Sai Babe.

Postoji malo selo imenom Punni blizu Manmada u Madhya Pradeshu. To malo selo je smješteno na obali male rijeke. U tom selu živio je siromašni brahmin. Njegovo ime bilo je Ganga Bhavdia. On se bavio prevoženjem ljudi čamcem. Imao je mali čamac. Radio je od jutra do večeri i zaradio je dovoljno da prehrani sebe i svoju ženu Devgiri Ammu, ali ne više od toga da bi nešto uštedio. Oni su bili vrlo nesretni jer nisu imali ni sina ni kćer.

Oboje, Ganga i Devgiri bili su vrlo religiozni. Bili su poklonici Boga Šive. Iznad svega, bili su vrlo gostoljubivi. Kad god bi koji prosjak ili isposnik došao na njihova vrata, oni su ga poslužili prema svim svojim mogućnostima. Nadali su se da će ih jednog dana neki svetac blagosloviti i da će dobiti sina.

Jednog dana Ganga je plovio sa svojim čamcem. Nebo su odjednom prekrili crni oblaci. Činilo se da će veliko nevrijeme. Tako je Ganga zavezao čamac za drvo i krenuo kući. Noću se spustio veliki pljusak. To je dugo potrajalo. Ganga je postao nervozan, jer ako kiša tako nastavi, tad će rijeka preplaviti obalu, a u tom slučaju njegov čamac bi voda mogla odnijeti. Uže čamca je bilo staro. Tako on reče svojoj ženi, "Devgiri, ja idem na rijeku s novim konopcem da privežem čamac na sigurno mjesto." Devgiri reče, "Molim te ne idi na rijeku po ovakvom vremenu. Lijeva kao iz kabla. Imaj vjeru u Boga. Ništa se neće desiti tvome čamcu." Ali Ganga ju nije slušao i otišao je na rijeku.

Devgiri je ostala sama u kući. Ona nije htjela da njen muž ide van po takvom vremenu, ali što je mogla. Čamac mu je bio draži od vlastitog života. Nije mogla zaspati. Čekala je da se vrati. Nakon nekog vremena postala je zabrinuta za muža.

Iznenada, začula je kucanje na vratima. Misleći da se muž vratio, otvorila je vrata. Ali tamo je bio jedan stari čovjek pred vratima. Starac reče, "Moje drago dijete, hoćeš li mi pružiti sklonište preko noći?" Još uvijek je padala kiša. Devgiri se smilovala na starca. Dozvolila mu je da uđe. Starac reče, "Ne brini, ja ću spavati na podu terase." Ali Devgiri je stavila krevet na terasu za starca, i napravila je neke čapatije i curry-umak. Starac je jeo sretan i blagoslovio ju. Tada se pojavila starica. Ona je bila starčeva supruga. Tada je starac rekao, "Zadovoljan sam s tobom. Dobit ćeš tri sina. Treći sin će biti Gospod Šankar osobno." Devgiri je bila vrlo sretna što to čuje. Upitala je, "Tko ste vi gospodine?" Odjednom je ugledala Gospoda Šankaru i Božicu Parvati kako stoje pred njom. Prostrla se pred njima. Tada su nestali.

Davgiri dugo nije zaspala. Čekala je muža. On će biti vrlo sretan da čuje dobre vijesti.

Nije znala kada je zaspala. U jutro se probudila čuvši kucanje na vratima. Tamo je stajao njen muž Ganga. Ganga reče, "Oprosti draga, nisam se mogao noću vratiti kući. Kiša je jako padala, a cesta je postala puna blata i skliska. Teško sam se približio čamcu i zavezao sam ga na sigurnijem mjesto. Tada sam pričekaio pokraj starog hrama, misleći da će kiša ubrzo stati. Ne znam kada sam se uspavao. Ali, nema veze. Ti izgledaš veoma sretna." Tada mu je Devgiri ispričala sve o gostima koji su ju posjetili noću. Čuvši sve od nje, Ganga je jadikovao što on nije vidio Gospoda Šivu i Parvati.

Davgiri je zatrudnila i nakon nekog vremena je rodila dva blizanca. Ali Ganga nije mogao biti sretan. Uvijek je govorio, "Ja sam bijednik. Trebao bih napustiti kuću i postati *sanyasi* i započeti strogosti u šumi." Devgiri ga je tješila govoreći, "Ne bi trebao tako razmišljati. Gospod Šiva mi je rekao da će se on sam roditi kao naš sin. Tako, ti ne bi trebao napuštati kuću. Trebaš nastaviti s kućedomačinskim poslom."

Vrijeme je prolazilo. Ponovno je Devgiri postala trudna. Ovaj puta će Gospod Šiva doći u njihovu kuću kao njihov sin. Devgiri je bila jako sretna. Njen muž Ganga Bhavdia nije postao sretan. Čak je postao uznemiren. Mislio je, "Ovo je pravo vrijeme da ode u šumu i počne sa strogostima, tako da i on ugleda Gospoda Šivu."

Jedan dan on je napustio kuću i započeo pokoru u blizini starog hrama u džungli. Devgiri je postala nervozna zbog svoga muža. Preko dobrog susjeda dobila je sve informacije o mužu. Bila je u nedoumici o svojim dužnostima. S jedne strane imala je dva mala sina; štoviša, slijedeći sin, koji će vjerojatno biti inkarnacija Gospoda Šive, rastao je u njenoj maternici. S druge strane njen muž je radio pokoru u šumi. Što je njena dužnost? Devgiri je razmišljala nekoliko dana, a onda je odlučila da i ona ode u šumu da služi svoga muža. Otišla je do svoje punice koje je stanovala u obližnjem selu i dala joj je blizance, i otišla je u šumu gdje je Ganga vršio pokoru. Ona mu je kuhala. Počela mu je služiti svim sredstvima. Ali Gangi se to nije sviđalo. On nije želio da njegova žena ostane s njim. Mislio je da ode bilo gdje bez da kaže Devgiri tako da ga ona ne može pronaći. Ali Devgiri je budno motrila na svoga muža. Nekoliko mjeseci je prošlo. Devgiri je postala slaba. Jedan dan kad se probudila, vidjela je da Ganga nije u starom hramu. Počela je tražiti, ali nije ga pronašla.

Osjećala se slaba. Nije ništa jela od jutra. Iznenada je osjetila bol trudova. Sjela je ispod drveta blizu rijeke. Rodila je zdravog sina. Sama je prerezala pupčanu vrpcu s kamenom. Tada je polako pošla prema rijeci. Okupala je dijete i krenula je prema maloj uzvisini da pronađe put ka nekom selu. Bilo je veče. Sunce je zalazilo. S mnogo teškoća ona se popela na vrh. Ali iznenada je pala. Dijete je iskliznulo iz njenih ruku i otkotrljalo se na drugu stranu ceste. Devgiri je pala u rijeku i utopila se.

Mladi seljak vozio se vrlo brzo s volovskom zapregom. Želio je prije mraka doći u svoje selo. S njim je bila samo

njegova novo-vjenčana mlada žena. Iznenada je ugledao dijete kako leži na cesti. Zaustavio je kola i pokupio dijete. Bio je to tek rođeni dječak vrlo privlačnog izgleda. Dijete je bilo bez svijesti. Seljak je dijete dao svojoj ženi. Oni nisu imali djece. Gledajući dijete, žena je bila veoma sretna. Ona ga je njegovala. Dijete se osvijestilo i počelo se smijati. Oboje su bili ganuti. Odlučili su da ga usvoje kao svoje dijete i dali su mu ime Babu.

Nakon nekoliko godina, seljak koji je bio brahmin je umro. Udovici je ostavio jedno imanje koje je bilo dovoljno da prehrani mater i dijete. Pomajka je počela podizati Babua vrlo osjećajno jer on je bio jedina uspomena na njenog pokojnog muža.

Babu je počeo da raste. Ali on nije volio ići u školu, niti je volio učenje. Cijeli dan bi se igrao s ostalom djecom. Majka ga je pokušavala nagovoriti, ali sve uzalud.

Jednog dana Babu se špekulao s ostalim dječacima. Osvojio je sve špekule od ostalih dječaka. Jedan od dječaka je mislio da može povratiti svoje špekule ako igra ponovo. Tako je otišao kući da potraži špekule. Ali nije mogao naći niti jednu. Odjednom je ugledao mali 'kamen' u sobi za molitvu. To je naizgled bila samo velika špekula. Ali taj kamen je bio štovan kao *Shaligram* (simbol Boga Višna). Dječak je oklijevo da ga uzme. Napokon je odlučio, "S tim 'kamenom' igrat ću s Babuom i povratiti sve svoje špekule. Tad ću ga vratiti tu gdje je. Nitko neće znati." Tako misleći, uzeo je 'kamen' i otišao k Babuu i izazvao ga da se ponovo igra protiv njega. Isprva je Babu odbio. No na ponovne zahtjeve pristao je da igra. I ovaj put je Babu pobijedio. Tada je dječak shvatio kakvu grešku je napravio. Tražio je Babua da mu vrati 'kamen'. Ali Babu je odbio rekavši da nitko ne vraća stvari jednom osvojene u igri. Tada je dječak počeo plakati i otišao k majci i rekao, "Majko, Babu je uzeo naš *Shaligram*." Dječakova majka je bila zbunjena čuvši to. Smjesta je otišla u sobu za štovanje i vidjela da kamen nedostaje. Tad je krenula k Babuu sa svojim sinom.

Babu se igrao 'Guli-dande' s ostalim dječacima. Dječakova majka rekla je Babuu da vrati *Shaligram*. Ali Babu je odbio. Gospođa je tad uzela sve špekule iz Babuovog džepa. U međuvremenu Babu je stavio *Shaligram* u usta. Dječak reče majci, "Majko, *Shaligram* je u njegovim ustima." Gospođa je inzistirala da Babu otvori usta. Tad je pokušala na silu otvoriti njegova usta. Babu je otvorio usta. Ha! Što je gospođa vidjela u ustima - Boga Višna. Ono što je maćeha Jašoda vidjela u ustima mladog Krišne, onu viziju koju je Krišna dao Arđuni na Kurukšetri, to isto je gospođa vidjela u Babuovim ustima. Počela je plakati i dotakla mu je stopala moleći ga za oprost. Za nekoliko minuta svi seljani su znali da je Babu inkarnacija Boga.

Od tada, Babu se prestao igrati s ostalom djecom. Ponekad je išao u đamiju i štovao je kipiće Šive ili Višna. Nitko nije znao gdje je sakupio sve potrebne stvari za obred bogoštovlja. Muslimani su postali ljuti na Babua zbog tih 'nepodopština'. Slično, ponekad je išao u mandir i recitirao Kuran. Zbog toga su hindusi postali ljuti na Babua. I hindusi i muslimani žalili su se Babuovoj pomajci i prijetili osvetom ako Babu ne prestane s takvim 'nepodopštinama'.

Pomajka se uplašila. Ona je veoma voljela Babua. Savjetovala ga je da to ne radi. Ali Babu nije na to obraćao pažnju. Nastavio je raditi isto. Tako da je pomajka rekla da će odvesti Babua u ašram Bankuš Maharađa slijedeće jutro i ostaviti ga tamo.

2. ŽIVOT U AŠRAMU

Bankuš Maharađ je bio ponizan čovjek. Vodio je svoj ašram za siročad. Podučavao ih je osnovnom obrazovanju. Jednu noć je imao san. U snu Gospod Šiva mu je rekao, "Sutra u jutro točnu u 10 sati, Ja ću ti doći." Probudio se. Slijedeće jutro počeo je čekati Gospoda Šivu da dođe. Točno

u 10 ugledao je udovicu kako dolazi s dječakom, desetogodišnjim ili slično.

Babuova pomajka ispričala je Bankuš Maharadu sve o Babuu i zatražila Maharada da dopusti da Babu tu ostane rekavši, "Bit će vrlo bolno za mene za živim bez Babua, ali seljani će ga u protivnom ubiti. Ovako će barem preživjeti."

Bankuš Maharad je, sjećavši se sna, razumio tko je Babu. Rekao je, "Ne brini. Babu će biti vrlo siguran. Brižno ću na njega paziti."

Sa suzrim očima rekla je Babuu, "Dragi sine, ovdje ćeš biti siguran. Čini što ti guru kaže. Budi uvijek poslušan guruu." Babu se složio. Teškog srca Babuova pomajka ih je napustila.

Ovdje Babu nije radio nikakve čudne stvari. Slušao je svoga gurua. Bankuš Maharad također je veoma volio Babua. Štoviše, ponašao se prema njemu kao prema mladom Bogu. Zbog toga su svi dječaci u Ašramu postali ljubomorni na Babua. Bili su dobri prema njemu u prisustvu gurua. Ali kada bi guru bio izvan ašrama, govorili bi mu zle riječi; čak bi ga i tukli ponekad. Ali Babu im ne bi ništa rekao. Sve je trpio s osmjehom. Nikad se nije žalio guruu na podvale ostalih dječaka.

Prošlo je nekoliko godina. Jedan dan Bankuš Maharad rekao je Babuu da sakuplja lišće beal drveta. Tako je Babu otišao da učini što je guru rekao.

Ostali dječaci koji nisu voljeli Babua čekali su na takvu mogućnost. Mislili su ubiti Babua i ostaviti mrtvo tijelo u džungli. Sigurno će ga pojesti divlje životinje. Tako nitko neće saznati kako je Babu umro. Misleći tako nekoliko dječaka slijedilo je Babua. Dok je Babu bio zaokupljen sakupljanjem beal-lišća, dječaci su napali Babua s ciglom i počeli su ga tući. Babu se onesvijestio. Tada je jedan dječak uzeo veliku ciglu i udario Babua u glavu. Babuova glava je počela jako krvariti. Dječaci su mislili da je Babu umro. Tako da su se vratili natrag u ašram.

Nekoliko sati je prošlo. Bankuš Maharad je postao zabrinut za Babua. Uzevši nekoliko dječaka sa sobom, počeo je tražiti Babua. Naposlijetku ga je pronašao kako leži bez svijesti u lokvi krvi. Podigao ga je i odnio do obale rijeke. Oprao mu je ranu i primjenio je neke biljne lijekove.

Nakon nekog vremena, Babu se osvijestio. Maharad ga je pitao, "Babu, tko te napao?" Babu je pogledao dječake, a onda je rekao, "Bio sam zaokupljen sakupljanjem beal-lišća. Netko me napao s leđa." Nije optužio dječake. Maharad je rekao, "Tad su te sigurno napali neprijatelji iz tvog sela. Od sada, neću ti dozvoliti da igdje ideš sam." Dok se vraćao u ašram Babu je uzeo i ciglu s kojom je bio napadnut i ponio ju sa sobom. Cigla je bila prekrivena suhom krvlju.

Od tada dječaci nisu više govorili zle riječi Babuu. Mislili su, "Babu je vjerojatno dobar dječak. Mogao je reći njihova imena Maharadu. Ali nije ništa rekao. Tako ih je spasio kazne." A oni su se počeli ponašati ispravno. Nakon nekoliko godina, Bankuš Maharad je umro. Nakon uobičajenog ruituala, Babu je napustio ašram. Uzeo je ciglu prekrivenu s osušenom krvlju sa sobom. Obukao se kao fakir i krenuo prema neodređenoj lokaciji, tko zna što namjeravavši. Fakir je bio tada jedva dvadesetak godina star.

3. PRVA POJAVA U ŠIRDIJU

Bilo je to 1858. U jutro su ljudi sela Širdi napuštali svoje kuće odlazeći u polja. Neki ljudi su primjetili da mladi fakir sjedi na velikom kamenu ispod nim drveta blizu starog hrama. Sjedio je na specifičan način. Lijevo stopalo bilo mu je na tlu, a desna noga bila mu je prebačena preko koljena lijeve. Nebeski osmjeh bio mu je na licu.

Mnogo ljudi je stajalo tamo i gledalo u mladog fakira. Nitko ga ranije nije vidio. Netko je pitao, "Tko si ti? Otkuda si došao?" Fakir nije ništa odgovorio. Zapravo, samo se nasmijao. Čuvši smijeh, neki ljudi pomislili su da je taj mladi

čovjek lud. Neki su mislili da je sigurno veliki svetac. U međuvremenu mnogo se ljudi skupilo tamo. Ljudi su bili radoznali u vezi mladog fakira.

Yad Patil bio je muslimanski *Ḍamindar* (starješina) u selu Dhup u oblasti Hairabad. Dok je išao u Arangabad, na putu mu se nekako izgubio konj. Taj konj mu je bio veoma drag. Bio je crne boje, a na glavi je imao polukružnu bijelu fleku. Bio je to vrlo snažan i lijep konj. Starješina ga je krenuo tražiti zajedno sa svojim vojnicima. U potrazi su dospjeli do sela Širdi. Vidjevši gomilu pokraj starog hrama, starješina je prišao i upitao ljude da li su vidjeli njegovog konja. Ljudi su dobro znali Yad Patila i njegovog konja. Svi su rekli da ga nisu vidjeli.

Iznenada, fakir reče, "Patil, ti si izgubio konja. Želiš ga natrag. Je li tako?" Patil je, kao i drugi ljudi bio začuđen što čuje fakira. Patil reče prekrivši ruke, "Da, Baba, bit ću ti zahvalan ako mi pomogneš naći konja."

Fakir reče, "Ne brini, dobit ćeš ga." Podigao je desnu ruku kako bi blagoslovio starješinu. Odjednom su ljudi začuli buku galopirajućeg konja. Uskoro je crni konj s bijelom pjegom na glavi došao i stao pokraj starješine.

Yad Patil i ostali ljudi bili su zadivljeni božanskom moći fakira. Patil reče, "Tko si ti, Baba? Da li si ti muslimanski fakir ili hindu monah? Od kuda si došao?"

Baba reče, "Nisam niti muslimanski fakir niti hindu monah." Patil reče, "Razumijem. Ti si Sai Baba (znači svemoćni Bog). Molim te pođi sa mnom."

Fakir reče, "Ne sada Patil, kada me budeš pozvao na svojoj samrtnoj postelji, ja ću doći i pokazati ti Alaha."

Patil se poklonio i otišao sa svojim ljudima.

Za nekoliko minuta se priča o fakirovom čudesnom djelu proširila selom. Širdi je tada bio malo selo. Jedva je pet stotina obitelji živjelo u selu. Bilo je tamo hindusa. Bilo je također i muslimana. Cijeli dan ljudi su govorili o fakiru.

U podne fakir je otišao u obližnju kuću pokraj starog hrama i stajavši pred vratima rekao, "Molim vas, dajte mi nešto za jelo." Žena iznutra reče, "Čekaj, evo sad ću ti donijeti hranu." Za minut je žena donijela čapatije (tanki kruh ispržen na ulju) i curry (uljni umak s povrćem i mahunarkama) i rekla, "Baba, sjedi ovdje i jedi. Donijet ću ti vode."

Fakir reče, "Ne majko, molim te daj mi curry na čapatijima, uzet ću hranu sa sobom i jesti sa svojim sljedbenicima." Žena mu je spremila hranu i rekla, "Kako želiš, Baba." Fakir je otišao do nim drveta i sjeo na veliki kamen. Vidjevši čapatije u fakirovoj ruci, pet pasa ga je također slijedilo i sjelo pokraj njega. Dao je svakom psu nešto za jelo, a sam je isto nešto pojeo. Tada je popio vode iz izvora i legao na pod terase starog hrama. Također je naredio petorici pasa da legnu i spavaju; i oni su ga u potpunosti poslušali, kao da su razumjeli njegov jezik.

Navečer se fakir probudio čuvši zvuk namaza u obližnjoj džamiji. Otišao je tamo i počeo recitirati Kuran. Svi prisutni bili su začuđeni. Pomislili su da je fakir musliman.

Slijedeći dan nekoliko ljudi je otišlo u kuću svećenika Vishwanatha (hindusa). On je bio svećenik i nadriliječnik. Netko je rekao da je ovaj fakir musliman jer je recitirao Kuran u džamiji prošlu noć. Čuvši to svećenik reče, "Tada ne bismo trebali dozvoliti fakiru da živi u starom hramu." Čim je čuo za fakira, svećenik nije bio zadovoljan s njim. On se do tada o svemu pitao u selu. Ali ako fakir ostane u selu, njegov ugled bit će poljuljan. Tako je odlučio da otjera fakira iz sela milom ili silom.

Svećenik Vishwanath, zajedno sa svojim ljudima krenuo je prema starom hramu. Na putu su sreli moulavia nove džamije kako ide s muslimanima. Moulavi reče svećeniku, "Panditđi, gdje ideš?" Pandit reče, "Znaš li da je fakir musliman? Jučer je recitirao Kuran u džamiji." Moulavi reče, "Da, to je istina. Ali sada on štuje Gospoda Šivu u starom hramu recitirajući sanskritske stihove. Mislim da on nije niti hindus, niti musliman. On je veliki svetac"

"Ali mi nećemo dozvoliti nekome tko recitira Kuran da ostane u hramu", reče pandit. Moulavi reče, "To je stari hram; tamo nema kipova. Nitko se ne moli tamo. Gdje je problem ako fakir ostane tamo?"

Ali pandit se nije složio s moulavijem. Svi su otišli u stari hram. Fakir je jednoličnim glasom recitirao sanskriptske sloke. Svi su se približili da čuju fakirov glas. Svećenik je mislio u sebi, "Ako ovaj fakir ostane u selu, moj položaj će se srozati. Nitko mi neće dolaziti. Da zadržim svoj položaj netaknut, moram istjerati fakira iz sela." Tako misleći, svećenik reče, "Koja je tvoja religija? Jesi li ti hindus ili musliman?"

Fakir reče, "Ja sam Sai." Pandit reče, "Nisam pitao za tvoje ime. Želim znati tvoju religiju."

Fakir reče, "Ja sam ljudsko biće. Ja sam oboje, i hindus i musliman. Pa što?"

Pandit upita, "Jesi li ti jučer recitirao Kuran u đamiji?"

Fakir reče, "Jesam, pa što?"

"Tada ti nećemo dozvoliti da ostaneš u hramu", reče pandit. "Ja također ne želim da ostanem ovdje", reče fakir.

Tada moulavi reče, "Sai Baba, možeš doći u staru đamiju zvanu 'Dwarakabai đamija'. Izgradila ju je jedna hinduskinja. Sada se ne upotrebljava. Što ti kažeš brate Damolkar?" Damolkar nije podržavao pandita. On je čak bio šokiran panditovim ponašanjem prema fakiru.

Davši podršku moulaviju on reče, "Sai Baba, ti moraš ostati u Dwarakabai đamiji. Sutra ćemo ju očistiti." Sai Baba se složio. Uzevši svoju vreću, uputio se prema Dwarakabai đamiji. Pet pasa ga je također slijedilo.

Slijedeći dan mnogo ljudi je došlo do stare đamije zajedno s Damolkarom. Neki muslimani su također došli s moulavijem. Svi su počeli s čišćenjem. Za sat vremena đamija je postala uredna i čista i vraćena u upotrebu.

Damolkar reče, "Sai Baba, neka ovo bude tvoje boravište. Smjesti se kako želiš. Za hranu ne brini, ja ću te svaki dan opskrbljivati." Sai Baba reče, "Ne brini Damolkar, znam, ti si bogat; štoviše bit ćeš još bogatiji. Ali ja ne mogu primiti uobičajeno hranu od tebe. Ja ću svakodnevno isprobiti hranu. To je moja uloga."

Sai Baba je izgledao umoran, napravio si je ležaj od stare odjeće. Ciglu prekrivenu osušenom krvlju stavio je na jednu stranu ležaja, zatim je legao stavivši ciglu pod glavu. Pet pasa također je leglo.

Taj fakir nije bio nitko drugi do Babu. Cigla je bila ona kojom su ga dječaci iz ašrama udarili u glavu. Sad su ga ljudi počeli zvati Sai Baba. Ljudi su bili iznenađeni s ponašanjem pet pasa. To su sve bili ulični psi. Sada su odjednom postali poslušni Sai Babi i nisu više znali seljane. Damolkar je mislio da je čovjek koji je zagospodario ovim psima tako brzo sigurno veliki svetac.

Slijedeći dan je Damolkar pošao u Dwarakabai đamiju s nekoliko svojih ljudi da poprave staru đamiju. Puno ime Damolkara je bilo Govindrao Raghunath Damlkor. Čim su došli do đamije, Sai Baba ga je pozdravio riječima, "Dođi, dođi Hemad Pant, nego zašto se toliko trudiš oko mene?" Svi su se iznenadili čuvši novo ime za Damolkara. Sai Baba reče, "Tvoje pravo ime je predugačko, ja ću te zvati ovim novim imenom. Sviđa li ti se?" Hemad Pant reče sa prigušenim glasom, "Da, gospodine. Jučer sam dobio novi poticaj. Odlučio sam da radim za čovječanstvo bez razmišljanja o bilo kojoj religiji, tako sada trebam novo ime. Molim te blagoslovi me da služim svim ljudima pod tvojim vodstvom." Na Sai Babinom licu bio je zadovoljan osmijeh.

Svi su bili zaokupljeni poslom uređenja. Iznenada je zmija ugrizla Domodara, mladog Sai Babinog posvećenika. Domodar se onesvijestio. Nitko je pošao Sai Babi da ga obavijesti o nesreći. Sai Baba je odmah došao do Domodara i dodirnuvši mu glavu rekao, "Dolje, dolje." Svi su gledali, razumjevši da Sai Baba naređuje otrovu da iziđe. "Je li to moguće?" pitali su se. Ali malo kasnije svi su vidjeli da plava krv kapa iz rane. Opet je Sai Baba rekao, "Dolje, Dolje." Nakon nekoliko minuta Domodar je došao k svijesti i ustao,

kao da mu se ništa nije dogodilo. Svi su bili zbunjeni vidjevši ovo Sai Babino čudo. Počeli su praviti slogane u njegovu slavu. Novost se proširila selom u trenutku. Većina žitelja sela Širdi, bez obzira na religiju, slupila se tamo. Napravili su procesiju nosivši Sai Babu na ramenima. Hodali su cestama i poljima pjevajući stihove u čast Sai Babe. Mnogo seljana su od toga dana postali Babini poklonici.

Sai Baba je došao u Širdi 1858. u dobi od dvadesetak godina. Izuzevši tri godine, u selu je ostao do smrti 1918. Širdi je postalo sveto mjesto. Tisuće ljudi dolaze u ovo selo iz cijeloga svijeta. Neki ljudi dolaze Sai Babi zbog svjetovnih problema, i biva im pomognuto. Neki mu dolaze u potrazi za istinskim znanjem, i niti oni ne bivaju razočarani. Oni ostvare ono što žele. Njemu dolaze hindu poklonici; njemu dolaze muslimanski poklonici; njemu dolaze kršćanski poklonici. Svaki četvrtak tamo se održavala velika procesija i svatko bi uzeo svoj obrok u smjesi ispred Dwarakabai đamije kao "prasad" (blago-slovljenu hranu). Sai Baba je sam pazio na raspodjelu hrane. Ljudi iz okolice i iz udaljenih sela pridružili bi se četvrtkom procesiji i uzeli bi prasad. Nitko nije pitao nikoga za kастu i religiju. Ako je nešto postalo zajedničko za ljude skupljene tamo, ta je bilo to da su svi bili posvećenici Sai Babe. Bilo koja ortodokсна obitelj koja je posjetila Sai Babu postala bi liberalna, i mislima i djelima.

4. PANDIT VISHWANATH

Pandit Vishwanath bio je svećenik u novom hramu u Širdiju. Bio je također i nadri liječnik. Liječio je biljnim lijekovima. Njegov pokojni otac je također bio svećenik i doktor koji je liječio ljude biljem, nakon smrti svoga oca. Vishwanath je postao svećenik, isto kao i liječnik. Također je i čitao sudbinu iz dlana. Ako bi netko umro nakon njegovog tretmana, rekao bi, "Što sam mogao? Čovjek nije imao životne linije." Vishwanath je imao veliku odgovornost. Imao je šest kćeri koje je trebao udati. Stoga je tražio puno novca. Zato od prvog dana nije volio Sai Babu, jer ako on ostane u selu, tada će propasti njegov posao štovanja u hramu i liječenja biljem.

Kada je Vishwanath vidio svojim očima da ljudi rade procesiju noseći Sai Babu na ramenima, nakon što je spasio Domodara od ugriza zmije, postao je vrlo ljut, gotovo da mu je krv ključala. Ali što je mogao? Ušao je u kuću i zatvorio vrata. Od tada jedini njegov posao je bio da govori loše o Sai Babi. Njegov jedini san je bio da ponizi Sai Babu i njegove poklonike.

Jedan dan neki ljudi su došli do Vishwanath-ove kuće. Među njima bio je i Dhandhu. Njegova žena je bila bolesna nekoliko mjeseci. Njegova majka bila je posve slijepa. Sestra mu je bila hroma. Da mu žena umre, što da radi? I prije je uzimao lijekove od pandita Vishwanatha. Taj dan je također došao po lijekove. Kako je Vishwanath radio lijekove za druge ljude, Dhandhu počeo govoriti što je čuo o Sai Babinim čudima. Rekao je; "Jučer je Sai Baba pitao Hemad Panta gdje je Taty Patela. Taty Patela bio je sin od Bayda Bai od koje je Sai Baba prosio hranu prvih dana." Kasnije ju je Sai Baba prozvao Majka Bayda. Hemad Pant reče, "Od prekjučer Taty je patio od jake vrućice. Jutros sam ga opet posjetio. Još je imao vrlo visoku temperaturu."

Sai Baba reče, "Tad pođimo Tatyinoj kući da ga vidimo." Svi su krenuli prema Tatyinoj kući. Sai, Hemad Pant, Domodar, a slijedili su ih još pet drugih poklonika. Kad su došli do njegove kuće, Taty je ležao bez svijesti. Majka Bayda je sjedila kraj njega na krevetu. Bila je blijeda u licu jer dva dana nije spavala.

Sai Baba upita, "Kako je Taty?" Majka Bayda reče prigušenim glasom, "Taty ima vrlo visoku temperaturu. Ima temperaturu otkad se prekjučer vratio iz tvoje đamije." Sai Baba je ponio malo *vibhuti* (svetog pepela) sa sobom. Razmazao je *vibhuti* po Tatyinom čelu i rekao, "Taty, kako

si? Zašto dva dana ne dolaziš?" Tatya je otvorio oči i ugledavši Sai Babu ustao i rekao, "Ne znam što mi se dogodilo. Samo sam dugo usnio."

Njegova majka reče, "Što to govoriš Tatya? Patiš od vrućice zadnja dva dana. Zar ne znaš?"

Tatya reče, "Majko! Ja da imam vrućicu? Pogledaj sebe. Ja sam hladan kao led." Pružio je svoju desnu ruku majci. Majka primi njegovu ruku. Bila je uistinu hladna. Tada mu je stavila ruku na čelo. Nije bilo znakova vrućice. Pogledala je Sai Babu. On se samo smijao. Sve prisutne je zadivilo ovo Babino čudo.

Svi su slušali Dhandhua u kući pandita Vishwanatha. Sve ih je dotakla ova priča. Ali Vishwanath reče, "Ja ne vjerujem da je čovjek imao vrućicu, niti da je izlječen s pepelom. Sai Baba je varalica. On vas sve vara." Tada je Dhandhu rekao da je Sai Baba jučer učinio još jedno čudo. Ostali prisutni rekoše Dhandhuu, "Reci nam, kakvo je čudo Sai Baba jučer učinio?" Tad je Dhandhu započeo priču:

Dok su svi bili zadivljeni Sai Babinim čudesnim izlječenjem Tatyje s *vibhutijem*, Sai Baba se samo nasmijao. Tada je rekao, "Majko Bayđa, hoćeš li mi dati nešto za jelo?"

Majka Bayđa reče, "Da, zašto ne?" Otišla je po čapatije, samo 4 čapatija je bilo tamo. Dala mu je čapatije s malo curryja. Tada Sai Baba reče, "Tatya, ti bi trebao ići s nama i uzeti hranu u Dwarakabai đamiji." Svi, uključujući Tatyju, slijedili su Sai Babu.

Majka Bayđa mislila je u sebi, "Četiri čapatija bili bi nedovoljni tolikim ljudima. Štoviše, tamo su pet pasa koje Sai Baba hrani." Tako razmišljajući otišla je u kuhinju i počela raditi čapatije. Nakan dovoljnog broja čapatija, pohitala je u Dwarakabai đamiju. Kada je stigla tamo, ugledala ih je sve kako jedu, upravo završavajući obrok. Kada je ponudila čapatije Sai Babi, on reče, "Ja sam jeo dovoljno. Ne trebam više, možeš pitati ostale."

Ponudila je ostale, ali svatko je rekao da je njegov trbuh pun. Nitko nije uzeo niti jedan čapati. Dala je tad komad čapatija psu. No čak ni pas nije pojeo niti komadić čapatija. Svi su se psi, čini se, dobro najeli. Svi su otišli u kut i legli kao i obično.

Majka Bayđa bila je jako iznenađena. Kako je moguće da toliko ljudi, uključujući pet pasa, jedu četiri čapatija i svi budu siti! Čak ni psi nisu više željeli čapatije! "Što je za vas čudo?" - pitao je Dhandhu ljude koji su ga slušali. Jedna osoba reče, "Da to je čudo, nema sumnje." Ali čuvši o dva događaja, Vishwanath se razljutio. Rekao je Dhandhuu, "Tvoje ime je Dhandhu, takav je i tvoj um. To nije ništa drugo do magija. Taj varalica te vara, a ti govoriš da on radi čuda." Dhandhu je želio nešto reći, ali je šutio jer je morao uzeti ljekove za svoju ženu. Ali Vishwanath je bio tako ljut da je nastavio, "Ti imaš toliko vjere u prevaranta, zašto si onda došao k meni. Odi i uzmi pepeo od prevaranta i daj ga ženi. Ona će biti dobro. Ja ti više neću davati ljekove."

Dhandhu reče, "Ne, ne panditđi, ne možeš mi uskratiti ljekove. Ako mi žena umre, što će biti s mojom starom slijepom majkom i hromom sestrom?"

Panditđi reče ironično, "Tada Dhandhu, najbolje učini jednu stvar. Uzmi tri mala paketića pepela od svoga Sai Babe. Razmaži jedan paketić pepela po očima slijepice majke i ona će progledati. Isto tako razmaži jedan paketić pepela po nogama svoje sestre, ona će trčati. Tada stavi paketić pepela u usta svojoj ženi, ona će ozdraviti. Imaš toliko vjere u prevaranta. Tada odi k njemu, ja ti neću dati ljekove." Dhandhu ga je mnogo molio. Čak su ga i drugi ljudi molili da Dhandhuu dade ljekove, ali on nije nikoga slušao.

Dhandhu se vratio svojoj kući. Vidio je da mu se žena muči da dođe do daha. Obje, sestra i majka su mu rekle da pozove doktora. Nije bilo drugog doktora u selu. Dhandhu je otrčao u Dwarakabai đamiju da potraži Sai Babu i rekao mu, "Sai Baba, molim te pomozmi mi."

Sai Baba reče, "Ne brini Dhandhu, pandit Vishwanath je dobar čovjek. Napravi kako ti je rekao." Rekavši to dao mu je tri paketića *vibhutija*. Dhandhu se žurno vratio kući. Prvo je razmazao *vibhuti* po majčinim očima. Tada je dao paketić *vibhutija* sestri i rekao, "Draga sestro, Sai Baba je dao *vibhuti*; namaži njime noge, i biti ćeš zdrava." Tada je stavio *vibhuti* iz trećeg paketića u usta svoje žene i rekao, "Draga, ozdravit ćeš." Njegova žena se ustala i rekla: "Mislim da ću povraćati." Dhandhu reče, "Donijet ću kantu." Pošao je u kuhinju da potraži kantu. Dhandhuova žena je pokušala ustati. Njegova sestra je potrčala da pomogne svojoj šogorici. Dhandhuova majka je došla do njih i rekla, "Bahu, postala si slaba i blijeda." Kćer je zaprepašteno uzviknula, "Majko, možeš li vidjeti svoju Bahu?" Majka reče, "O da, vidim sve! Ali kako to da stojiš na nogama?" Dhandhuova žena reče, "Ja se također dobro osjećam sada, kao da mi se ništa nije dogodilo. Nas tri smo sada zdrave zahvaljujući milosti Sai Babe." U međuvremenu Dhandhu se vratio i vidjevši ta čuda, potrčao u Dwarakabai đamiju. Tamo je dotakao stopala Sai Babe. Izgledao je kao lud. Netko upita, "Dhandhu, što ti se dogodilo?" Dhandhu odgovori, "Ako želiš znati, tada molim te pođi k mojoj kući, sam ćeš vidjeti *vibhuti* čudo." Ponovno je požurio kući.

Vishwanath je vidio Dhandhua kako trči kao lud. Pomislio je da mu je sigurno umrla žena. Nije mogao čak ni pomisliti da su njegovi savjeti Dhandhuu, koje je dao tako ironično, poslušani i da se ponovo dogodilo čudo.

Sve više i više ljudi je postalo poklonicima Sai Babe, a sve manje i manje pandita Vishwanatha. On nije mogao naći načina da ponizi Sai Babu. Poslije ćemo saznati više o panditu Vishwanathu.

5. MAJKA BAYĐA

Ranije je rečeno da je Sai Baba isprva u Širdiju prosio svoj obrok od Bayđa Bai. Ona je imala samo jednog sina, Tatya Patela. Njen muž je imao 25 jutara zemlje. Ali prije njegove smrti, on je bio bolestan nekoliko godina. Pandit Vishwanath mu je davao ljekove. Majka Bayđa je morala prodati svu zemlju da podmiri velike troškove tretmana svoga muža. Ali nije mogla spasiti muža. Sada je postala vrlo siromašna. Tatya je sjekao drvo u džungli i prodavao ga u obližnjem gradu. Zараđивao je vrlo malo novca. Ali Majka Bayđa je bila religiozna žena, ona je uvijek pravila čapatije i curry za Sai Babu i tada bi ga potražila. Nakon što bi ga nahranila, tada bi ona uzela svoj obrok.

Jedan dan ispričala je Sai Babi o svom jadnom položaju. Sai Baba je tiho poslušao, a onda je rekao, "Bayđa Bai zapamti, sreća i tuga - obje su dane od Boga. Moramo oboje prihvatiti kao 'prasad' svemogućeg Boga. Tad ćemo biti sretni. Ali ne brini. Ja te zovem majko. Zato ću zamoliti Boga da poslušaj tvoje ekonomske teškoće."

Taj dan Tatya je sjekao drvo u šumi. Iznenada je ugledao crne oblake kako prekrivaju nebo. Tatya je pomislio, "Spustit će se veliki pljusak. Nasjekao je vrlo malo drva. Ali ako se drvo smoči, postat će neupotrebljivo. Neće ga moći prodati." Tako misleći pokupio je drva i krenuo kući. Na putu kući sreo je jednog starca. On ga je upitao, "Hoćeš li prodati drva?" U međuvremenu je počela sipiti kiša. Tatya reče, "Zašto ne?" Dao je drva starcu koji mu je za to dao jednu rupiju. Ali Tatya reče, "To je premalo drva za te novce, to košta manje." Starac reče, "Ti si pošten dečko. Sutra ću doći ovdje i kupiti drva od tebe."

Slijedeći dan Tatya je nasjekao veliku količinu drva jer je jučer nasjekao vrlo malo. Vidjevši drva, starac je rekao, "Danas si nasjekao mnogo drva. Ali moj sine zapamti, pohlepa je grijeh." Tatya reče, "Kako sam ti jučer dao manje drva, danas sam ti nasjekao dvostruko. Cijena je jedna rupija." Ali starac mu je dao dvije rupije. Tatya je tad nastavio prema kući. No zaboravio je sjekiru i vratio se po nju. Ali nije

više bilo starca niti drva. A sjekira je bila tamo. Počeo se pitati tko je taj starac.

Tatya je rekao majci sve o čovjeku koji mu je dao dvostruku cijenu za drva. Tada je rekao, "Mislim da nekako Sai Baba ima ulogu u ovom događaju."

Tada su oboje, sin i majka otišli k Sai Babi. Tatya je ispričao cijelu priču i rekao, "Mislim da si ti iza ovog događaja."

Sai Baba se smijao. On reče, "Tatya, ti si pošten i marljiv. Stoga ti Bog mora pomoći, bilo na jedan ili na drugi način."

Sai Baba ustade i reče, "Povedi nas svojoj kući." Stigavši u Tatyinu kući, Sai Baba je je pošao u Tatyinu spavaći sobu i rekao mu da donese sjekiru. Tada mu je rekao da kopa pažljivo na jednom mjestu. Na mjestu kopanja pojavio se vrč. Bio je pun zlatnih novčića, dijamanta i bisera. Sai Baba reče Tatyi, "Ovo je blago pripadalo tvome pretku. Sada ono pripada tebi. Upotrijebi pametno ovo blago."

Oboje, Majka Bayđa i Tatya bili su zbunjeni svjedočivši sve ovo. Od najsiromašnijih od siromašnih, postali su bogati milošću Sai Babe.

Vrijeme je prolazilo. Jedan dan Sai Baba reče Bayđa Bai, "Majko, razmišljao sam da odem na jedno drugo mjesto. Vratit ću se poslije tri godine."

Majka Bayđa upita, "Zašto?" Sai Baba odgovori, "Toliko je mnogo ljudi došlo ovdje sa sebičnim stavom. Štoviše, želim tri godine raditi pokoru na mirnom mjestu."

Čuvši vijest da će Sai Baba napustiti selo, poklonici su se skupili u Dwarakabai đamiji. Hemad Pant reče, "Sai Baba, u čemu je naša greška?"

Sai Baba reče, "Moram se vratiti. Činite sva bogoštovlja, *bhādane* i *kirtane* (bogoštovno pjevanje) kao i obično."

Slijedeći dan kad je Majka Bayđa poslala k Sai Babi s obrokom, nije ga mogla pronaći. Potražila je ciglu. Nije bila na Babinom ležaju. Shvatila je da je Sai Baba napustio selo.

Tatya i Majka Bayđa prvog dana četvrte godine čekali su u đamiji na Sai Babu. Od jutra nisu ništa jeli. "Po Babinim riječima, on mora doći danas", mislili su. Bilo je podne. Majka Bayđa je ponijela čapatije i curry za Sai Babu. Na poslijetku on je došao. Suze su se skotrljale s lica Bayđa Mai.

Sai Baba reče, "Majko, zašto liješ suze! Došao sam kako sam obećao. Ali zapamti, previše oduševljenja je loše. Zapamti, jednoga dana svi ćemo umrijeti. Čak i Rama, Krišna, Gautam Buddha morali su susresti smrt. Nitko ne može izbjeći smrti."

Nakon nekoliko dana Majka Bayđa se razbolila. Tatya je pošao Sai Babi i rekao, "Moja majka je bolesna. Ona je također tvoja majka. Spasi joj život."

Sai Baba nježno reče, "Ali Tatya, tko neće umrijeti?" Pusti nas sada, i raspitaj se ima li ona kakvu želju."

Vidjevši Sai Babu, Majka Bayđa reče, "Sai Baba, pokaži mi svoj pravi oblik." Bayđa Bai je ugledala Gospoda Narayana kako stoji ispred nje. Prostrla se pred Sai Babom ispruživši ruke. Tad je Sai Baba uzeo njene ruke u svoje krilo i rekao Tatyi da uzme njena stopala.

Tada Majka Bayđa reče, "Sai Baba, nešto mi obećaj." Sai Baba reče, "Da, obećat ću ti što želiš." Majka Bayđa reče, "Želim da brineš za Tatyu." Sai Baba reče, "Da, brinut ću na Tatyu do svoje smrti." Bayđa Bai je izdahnula s osmjehom na licu.

6. JOŠ NEKA ČUDA

Jednom se kolera poput epidemije proširila selom Maharaštra. Vladini povjerenici su pokušali kontrolirati epidemiju, ali vladina oprema nije bila primjerena. Kršćanski misionari radili su sve da spase samo kršćanske žrtve. Ali ni njihov napor nije bio dovoljan.

Jedan dan poklonik je ugledao Sai Babu kako melje pšenicu. Poklonik ga je upitao, "Zašto melješ pšenicu, Sai Baba?"

Sai Baba reče, "Da spasim selo od kolere." Nakon dovoljne količine samljevane pšenice, Sai Baba je rekao svojim poklonicima da rasprše brašno po granici sela, i oni su tako uradili. Kao rezultat toga, niti jedna osoba iz Širdija nije oboljela od kolere. Čak su mnogi ljudi iz udaljenih sela došli da uzmu brašno od Sai Babe. Svatko tko je uzeo brašno od Sai Babe bio je spašen. Stoga, kad su i vladini ljudi iz kampa počeli umirati, pacijenti su napustili kamp i došli Sai Babi po brašno. Čak su i kršćanski pacijenti također došli k Sai Babi da spase svoje živote.

G. Tomas bio je biskup u Bombayu. Čuo je bio za Sai Babu. Mislio je da je on sigurno varalica. Želio je da ga ponizi pred svima tako da ga razotkrije. Tako se jedan dan uputio u Širdi. Došavši pred Dwarakabai đamiju želio je vidjeti ga.

Ali Baba ga nije pozvao unutra. Jedan poklonik rekao je Tomasu da čeka. Čekao je mnogo sati. Postavši ljut, rekao je jednom pokloniku, "Odi svojem Sai Babi i pitaj ga želi li me vidjeti ili ne, u protivnom odlazim."

Kad je poklonik rekao Sai Babi o Tomasu, Sai Baba reče, "Reci mu da ovdje prenoći. Primit ću ga sutra u jutro. Bolje je za njega da noćas ostane ovdje. Inače će doživjeti nesreću."

Poklonik je sve prenijeo Tomasu i rekao mu da će se sve urediti ako ostane noćas. Ali Tomas se naljutio i otišao na istoj tongi na kojoj je i došao. Nije vjerovao Sai Babinom upozorenju o mogućoj nesreći.

Kad je tonga bila blizu Manmad stanice, iznenada je biciklist došao ispred tonge. Da spasi biciklista, kočijaš je naglo pokušao usporiti brzinu konja. Kao rezultat, tonga se prevrnula.

Tomas je pao i ostao bez svijesti. Bio je primljen u bolnicu. Doktoru su sumnjali hoće li preživjeti.

U snu Tomas je vidio: Sai Baba je došao i blagoslovio ga i rekao, "Nisi poslušao moje upozorenje. Trebao si umrijeti u ovoj nesreći. Ali kako si došao k meni s namjerom da me uvrijediš, ja sam pomislio kako mi je dužnost da ti spasim život. **Zapamti dobro je slijediti religiju i raditi za tu religiju. Ali to ne znači da moraš potcjenjivati druge religije.**"

Tomas se probudio. Pokušao je pronaći nekoga, ali nikoga nije bilo. Shvatio je da ga je spasio Sai Baba. Nakon 15 dana pušten je iz bolnice.

Odmah je krenuo Sai Babi i molio je njegov oprost. Ostao je tamo sedam dana. Nova osoba se rodila u njemu. Napustio je kršćansko misionarstvo i ostatak života je radio za dobrobit siromašnih. Postao je gorljivi poklonik Sai Babe. Propovijedao je njegovo učenje. Prihvatio je Sai Babu kao inkarnaciju Boga.

Dewali festival se približavao. Pandit Vishwanath pozvao je sve trgovce uljem u svoju kuću. Rekao im je, "Prijatelji, ne prodajte ulje Sai Babi i njegovim poklonicima na Dewali večer, tako da im kuće ostanu u mraku." Svi su se složili s ovim prijedlogom.

Na Dewali večer trgovci nisu prodavali ulje rekavši kako nemaju ulja. Tako većina ljudi nije mogla nabaviti ulje i upaliti svjetiljke. Stoga su pošli k Sai Babi. Sai Baba reče, "O.K. uzmite vode iz izvora i napunite svjetiljke." Kad su ljudi tako učinili, Sai Baba je upalio svjetiljku punu vode. Koje čudo! Svjetiljke su gorile bez ulja. Tako je naredio poklonicima da raspodijele vodu svim kućama koje nisu imale ulja. Tako su s vodom sve kuće bile osvjetljene.

Trgovci uljem i pandit Vishwanath koji su sakrili ulje u skladištu, ugledali su prazne kante. Nisu imali ulja da zapale svjetiljke. Trgovci uljem razumjeli su svoju grešku i došli su da ga mole za oprost. Baba im je dao vodu koja je služila kao ulje taj dan.

Od toga dana svi trgovci uljem su također postali poklonici Sai Babe. Prestali su ići panditu Vishwanathu. U

cijelom selu Vishwanath je ostao sam. Nitko nije išao njegovoj kući, jer je stalno pričao loše o Sai Babi. A nitko nije želio to da sluša o ljubljenu i poštovanom Sai Babi.

Jedan dan policajac je došao do Vishwanatha. Njegova služba je bila u obližnjoj policijskoj stanici. Ime mu je bilo Vinayak. On je bio najkorumpiraniji policajac. Uvijek je pokušavao da maltretira ljude. Nakon što je Sai Baba došao u Širdi, nije bilo izgreda i međusobnih borbi. Tako Vinayak nije nikoga u Širdiju mogao mučiti. Stoga nije volio Sai Babu.

Vidjevši Vinayaka, Vishwanath ga je pozvao. Tad mu je rekao, "Vinayak, možeš li naći neki način da poniziš Sai Babu. On je varalica. On sve vara."

Vinayak reče, "Svi policajci su Sai Babini štovatelji. Vlada je dala jasnu instrukciju da se Sai Baba ne uznemirava ni na koji način."

Vishwanath upita, "Ali, postoji li način da se Sai Baba udalji iz sela!"

Vinayak odgovori, "Samo seljani mogu to učiniti, ne mi policajci."

Kad ga je Vishwanath pitao kako je to moguće, Vinayak reče, "Ako možeš skupiti pet stotina rupija, tada mogu učiniti što želiš." Tada je izložio tihim glasom svoj plan Vishwanathu. Vishwanath je bio zadovoljan planom i drage volje mu je dao pet stotina rupija.

Sai Baba je sjedio na svome kamenu i govorio je svojim poklonicima, Hemad Pant, Taty, Domodar i ostali poklonici bili su tu prisutni. Iznenada je mlada prekrasna plesačica počela plesati ispred Sai Babe. Mladić je svirao na *tabli*; jedan starac svirao je harmonij. Plesačica je bila otprilike 17 godina stara. Plesala je tako kao da je Nymph Menaka došla na zemlju da naruši pokoru mudraca Vishwamitre. Ali Sai Baba nije bio mudrac Vishwamitra, on je bio Bog osobno. Tako da ples plesačice nije imao utjecaja na Sai Babu.

Pandit Vishwanath i Vinayak skrivali su se iza stupa. Veliki konopac bio je u Vinayakovoj ruci. Mislili su da je sada trenutak kada mogu poniziti Sai Babu i da će zavezati oboje, Sai Babu i mladu plesačicu pod optužbom preljuba, uz pomoć seljana.

Nakon što je djevojka plesala određeno vrijeme, Sai Baba se ustao na noge i krenuo prema plesačici. Stavši nasuprot nje, rekao je, "Majko, stani sada, boljet će te stopala." Plesačica je stala. Iznenada je Vishwanath zaplakao. Ugrizla ga je zmija. Gomila je jurnula prema njemu. Svi su se iznenadili vidjevši Vinayaka kako drži veliku zmiju u ruci. Cijelo Vishwanathovo tijelo postalo je blijedoplavo. Sai Baba se smijao. Postepeno, zmija se ponovo sklopčala.

Vinayak reče, "Sai Baba, molim te oprost mi. Ja sam taj koji je skrivio nevolju."

Vishwanath reče, "Ne Vinayak, ja sam kriv. Sve si učinio prema mojem uputstvu. Sai Baba molim te oprost mi. Sve ove godine otkako si došao smatrao sam te svojim neprijateljem i pokušavao te poniziti. Ali ja sam jedan čovjek u velikom neznanju. Ti si Sveprisutni Bog, upravo sada sam to shvatio. Umrijet ću za nekoliko minuta. Molim te oprost mi i blagoslovi me kako bi mi duša našla mir."

Sai Baba reče s osmjehom, "Ne Vishwanath, nećeš umrijeti. Stari Vishwanath pun ponosa i neznanja već je umro. Novi Vishwanath je rođen; on neće umrijeti. Ti trebaš učiniti mnogo posla u službenju siromašnim ljudima."

Sai Baba mu dotaknu glavu; a on se udtade na svoje noge kao da mu se ništa nije dogodilo.

Mlada plesačica i njena dva asistenta također su se prostrli pred stopalima Sai Babe i molili oprost. Od tada, oni su ostali u Dwarakabai đamiji kao pjevači *bhadžana*. Od toga dana Vishwanath je postao Sai Babin poklonik, a Vinayak je postao pošten čovjek.

Dass Ganu bio je poklonik Sai Babe. Dugo je sanjao da se okupa u 'Triveni-Sangamu' u Prayagu (sveto pritjecište tri rijeke). Jedan dan je odlučio da napusti dom na tu nakanu. Ali nikome nije rekao o svojoj namjeri. Pošao je u

Dwarakabai đamiju i rekao Sai Babi, "Moj gospodine, moram napustiti selo na mjesec dana. Molim te blagoslovi me da se moja velika želja ispuni."

Sai Baba mu nasmijan reče, "Čuo sam da se svi grijesi brišu ako se netko okupa u Triveni-Sangamu."

Dass Ganu ostade sav u čudu. Kako je Sai Baba znao o njegovoj želji? Pao je na stopala Sai Babe i uzviknuo, "Ti si sveprisutni, sveznajući Bog." Zuze su mu krenule na oči. Osjećao je da voda tri rijeke - Gange, Yamune i Saraswati izvire iz Sai Babinih lotosnih stopala, a on da se kupa u svetoj vodi. Tijelo i odjeća su mu postali mokri. Svi prisutni začudili su se što je Ganu postao mokr. Ganu se ustao i rekao, "Ne trebam više ići u Prayag, imao sam sveto kupanje ovdje na tvojim lotosnim stopalima, Sai Baba. Molim te dozvoli mi da odem kući i promijenim mokru odjeću." Sai Baba reče, "Ti si velik Ganu; ti imaš tako snažnu vjeru da si ovdje imao sveto kupanje. Primi moje pozdrave." Podigao je ruku i pozdravio Ganua. U međuvremenu svi su vidjeli da se Ganuova odjeća vrlo brzo suši. Ganu nije trebao da odlazi kući radi mijenjanja mokre odjeće. Svi prisutni počeli su pjevati stihove u slavu Sai Babe.

7. HINDU-MUSLIMANSKO ZAJEDNIŠTVO

Gopaldas živio je u malom gradu blizu Coper stanice. Bio je policijski inspektor. Imao je tri žene, ali svejedno nije imao ni sinova ni kćeri. Bio je nesretan jer je morao slušati mnogo loših riječi kojima su ga ljudi ogovarali iza leđa. Jedan dan odlučio je dati ostavku u službi i postati *sanyasi* (onaj koji se odriče). Napisao je oprostajno pismo, i razmišljao je o budućim potezima. Iznenada je začuo kucanje na vratima. Njegov prijatelj Damu Anna Kasar stajao je pred vratima.

Pozdravivši Damu, Gopaldas upita, "Kako to da te vidim jutros, prijatelju?"

Damu reče, "Pošao sam u Ahamadnagar s poštanskim vlakom. Kad je vlak stao na Coper stanici, netko mi je rekao u uho - siđi ovdje, tvoj te prijatelj treba. Sišao sam i ugledao kočijaša pokraj stanice. Ušao sam u kola. Stari kočijaš me dovo pred tvoju kuću, iako mu nisam rekao gdje da ide."

Gopaldas reče, "Štoviše, taj poštanski vlak uopće ne staje na Copar stanici."

Oba prijatelja razmišljali su što se desilo, tko je bio kočijaš, jer u ovom malom gradu samo tonge, a ne velika kola su bile raspoložive.

Malo kasnije Damu reče, "Reci, kako si?"

Tada mu Gopal reče sve o svojoj namjeri. Čuvši to Damu reče, "Sada sve razumijem. Sai Baba je taj koji me doveo ovdje. Spremi se, krećemo u Širdi."

Oba prijatelja uputila su se u Širdi. Stigli su tamo navečer. Vidjevši ih Sai Baba ih je pozdravio i upitao Hazi Siddhikia, "Haziđi, ti si stari iskusan čovjek. Možeš li nam reći koji je hindus, a koji musliman?" Haziđi, pogledavši lica dva prijatelja odgovori negativno.

Sai Baba reče, "**Bog je stvorio čovjeka, ne religiju. Svi su isti u očima Boga. Samo se neznalica prepire oko religije.**"

Tada se obrati Gopaldasu i Damu Anni, "Obojica vas došli ste mi zajedno. Molim se Bogu da vam ispuni što želite."

Oba prijatelja dotakli su lotosna stopala Sai Babe. Umovi im se ispuniše zadovoljstvom i zanosom.

Devet mjeseci od tada zdravi dječaci rodili su se obojici prijatelja. Svaki od njih odvojeno je krenuo u Širdi i tamo su se sreli i podijelili dobre vijesti. Obojica, Gopaldas i Damu dotakli su Babina stopala. Tada Damu reče, "Mi smo pošli da radimo zajedno jednu stvar. Proslavit ćemo Ramnabami zajedno, hindusi i muslimani. Od sada proslavljat ćemo sve blagdane, hindu i muslimanske, zajedno."

Imam nove đamije reče, "Da, Sai Baba, obećajem u ime muslimana Širdija da ćemo se pridružiti svim hindu proslavama."

Od tada svi praznici, i hindu i muslimanski proslavljali su ljudi iz obje zajednice. Sai Baba bi se pridružio ljudima Širdija u proslavi svih praznika. Do danas svim proslavama u Širdiju se pridružuju svi hindusi i svi muslimani. Pod utjecajem Sai Babe, svi se prvenstveno smatraju ljudskim bićima. Oni poštuju sve religije. Odnose se prema svima kao prema svojim rođacima. Oni vole svakoga i sve. Žive u miru. Nitko drugi u Indiji nije postigao tako mnogo uspjeha u uspostavi hindu-muslimanskog jedinstva, kao što je to učinio Sai Baba. On je volio cijelo čovječanstvo. Stoga svi njegovi poklonici počinju voljeti druge ljude, bez obzira na nečiju religiju.

8. KRAJ

Tisuće ljudi došlo je k Sai Babi. Došli su k njemu zbog nekih materijalnih postignuća, i to su dobili. Mnogi su uzeli *vibhuti* od Sai Babe da izliječe bolesti i nitko nije ostao razočaran. Čak su i paralizirani pacijenti prohodali uzevši *vibhuti*.

Sai Baba je došao u Širdi 1858. Otprilike 60 godina živio je tamo služeći ljude i propovijedajući prekrasno učenje među svojim poklonicima.

1918. Tatya se razbolio. Dobio je tuberkolozu. Njegovo stanje se pogoršavalo iz dana u dan. Ipak je Tatya svakodnevno dolazio u Dwarakabai, iako je imao mnogo teškoća da dođe. Bio je prilično zabrinut. Nije bio zabrinut za sebe, već za Sai Babu. Sjetio se da je Sai Baba obećao njegovoj umirućoj majci da će brinuti za njega. A njegova bolest ga je izgleda vodila u smrt. Nije bilo lijeka za tu bolest. Ali Tatya se bojao da će Sai Baba da održi obećanje morati uzeti njegovu bolest na sebe i umrijeti umjesto njega. To je bio glavni razlog njegovoj brizi. Volio je Sai Babu svim srcem. Sai Baba je pomagao svim ljudima. Mnogi ljudi imali bi dobrobiti kad bi Sai Baba još poživio.

Jedan dan jedan poklonik reče Sai Babi, "Sai Baba, Tatyino stanje je sve gore. Tako je slab da danas ne može ustati. Kako da dođe ovdje i prisustvuje *arrathiju* (obred vatre)."

Sai Baba reče, "On će sutra biti bolje." Slijedeće jutro Sai Baba je dobio groznicu, a Tatya se počeo oporavljati. Bio je 29. rujna 1918. Postepeno se Sai Babino zdravlje narušilo. Tatya je ojačao. Svaki dan je dolazio k Sai Babi.

Jedan dan Tatya reče, "Sai Baba, zašto si preuzeo moju bolest? Bolje je da umrem. Nikad ne bih zaboravio da si ti umro da spasiš mene, da sam ja uzrok tvoje bolesti."

Sai Baba se radosno nasmijao i rekao, "Tko kaže da ću umrijeti za tebe? Nitko ne može izbjeći smrti. Čak i Rama i Krišna suočili su se s njom. Ako je netko rođen, datum i vrijeme njegove smrti određeni su istog trenutka. Bedastoća je jadikovati nad smrću: **Zapamti, moramo odigrati ulogu koju nam je Svemogući Bog dodijelio.** Tatya, primaj sve smireno."

Bio je 15. listopada 1918. U 13:00 Baba je rekao poklonicima da uzmu jelo. Svi su sjeli da jedu, kako bi ga poslušali. Ali osjećali su se kao da jedu otrov. Svi oni su znali da je jedan od najvećih svetaca pri svome kraju.

Sai Baba je sjedio na kamenu u svome uobičajenom stilu - lijeva noga na zemlji, desna noga preko lijevog koljena. Ostao je u tom položaju jedan i po' sat. U 14:30 sve ih je blagoslovio i legao dolje i zatvorio oči. Zaspao je zauvijek.

Vijest o smrti sveca proširila se u momentu. Tisuće poklonika iz Širdija i okolnih sela žurno su došli do đamije. Svi su plakali. Stari su plakali. Mladići su plakali. Žene su plakale. Čak su i djeca plakala.

Nikad prije u cijelom svijetu toliko suza nije proliveno za jednog umrlog. Ljudi iz svih kasta, vjera, religija, položaja sudjelovali su u pogrebnoj povorci i ritualu.

Prije svoje smrti Sai Baba je rekao poklonicima da će se ponovo roditi u državi Andra Pradeš nakon 8 godina. 1926., 8 godina nakon smrti Sai Babe, rodio se Sri Sathya Sai Baba i ljudi misle da je on inkarnacija prijašnjeg Sai Babe iz Širdija.

Što je Sai Baba naučavao, naučavali su svi veliki sveci u svim vremenima. On je naučavao jednostavnim jezikom. Veoma je volio svoje poklonike. On sam je vrlo jednostavno živio. Njegov život bio je primjer njegovim poklonicima, "ISPUNJAVAJ SVOJU DUŽNOST, SREĆU I TUGU - UZIMAJ OBOJE KAO 'PRASAD' SVEMOGUĆEG BOGA. BOG TI DAJE ONO ŠTO ZASLUŽUJEŠ. STOGA UVJEK BUDI ZADOVOLJAN SA STANJEM U KOJEM JESI. SVE UZIMAJ LAKO. ZAPAMTI, MORAŠ RADITI ISPRAVNO. NE ŽUDI ZA PLODOVIMA RADA. AKO ZASLUŽUJEŠ PLODOVE, ONI ĆE DOĆI. ZATO BUDI ZADOVOLJAN S ONIM ŠTO DOBIJAŠ - USPJEH ILI NEUSPJEH. AKO IMAŠ POTPUNU VJERU U BOGA, POSTIĆI ĆEŠ MIR UMA. TO JE NAJVRIJEDNIJA STVAR NA SVIJETU."

Neka učenje Sai Babe nadahne sva mlada srca svijeta da slijede put ljubavi, predanosti i univerzalnog bratstva.